

Solze so grenke in plodovi
so grenki.
Živimo.
Govorimo o tebi
pa te ne spoštujemo po
svojih bližnjih.

Vedno si imela prav
ko si me klicala k sebi.
Zdaj vem, tvoj klic prijatelju
je dih brezmadežne smrti.
Če te nisem ljubil dovolj
daj mi še časa, izpij mi možgane
in kri
hodi z mojimi udi
rasti iz mojega srca,
da se srečava
en duh in eno telo.

JANEZ OBLAK

Lučine

Jesenski dež kar dan na dan
spira prah poletja z listja.
Gozd je zapahnjjen in teman,
čeprav opran, da v prsih stiska.

Rumeno listje zlepljeno na tleh, a sije –
podobo pravega obraza maska krije;
iz meglic, soparice in vonja gnitja
gleda vame smrt zlovešča in prikrita.

Le kdaj bo dan, da iz lanenih niti
na statvah stkan odpade črni prt;
da na kolovratu nabrana svetla preja
vabila vasovat me bo v cvetoči vrt.

Kdaj z žarki sonce krošnje bo objelo,
prodrlo z laski zlatimi v podrast;
kdaj znova bo nad gmajno zadehtelo
in bo svetloba nam – pomladna slast.

ŽAREČI OBLAK

Ne vabi me oblak ožarjen
in nepremičen na večernem nebu.
Pri tleh je mir,
septembrski dišeči zrak.

A že je mrak.
Raz njega ne bi videl več
teh krajev pod seboj,
le nad seboj prostranstvo zvezd:
citronasto rumen vsemirski prah
posut po temnomodrem prtu.

Zato naj ga kar blag zahodni veter
naprej odžene.
Potihoma – za vselej.

SVET SE ZAGRINJA

Zgineva v poznem popoldnevu
podlaga zlata (in beseda),
ki bi podprla sliko
travnika cvetočega.

Svet se zagrinja v molk.
In v mrak.

Le majhno nočno luč sledim,
ki tli v drobni kresnici.
Tiho tiho leti. Ugasne
na orošeni cvetici.
Tu zmanjka mi besed,
ni več kaj sporočiti.

BESEDE NI

S suho, črno besedo sem odel mamu in očeta.
Sam po prostranih gozdovih sem iskal semena,
zdaj izmučen gledam beli strop.
Toplota peči, v kotu nad glavo pajek.
Tam zunaj vrabec vrešči.
Čudežni kamen škrata pospanosti.
Tu tišina ur, tam modra zemlja,
nekje zeleno nebo.
Mati vsa bela mi vodi roko,
da s kredo na črno obleko očeta
napišem teh nekaj (besed v slovo).

MARKO ALIČ
Žiri

TIHA LUČ

Ko oblak prekrije nebo,
ko sonce ugaša nad zemljo...